

ledes, som jeg lige har redegjort for, i 1995 efter grundige overvejelser at fastsætte grænsen til 20.000 kr., og jeg mener ikke, at udviklingen siden har gjort det nødvendigt at nedsætte grænsen.

Som det fremgår af den daværende justitsministers svar på et spørgsmål i forbindelse med lovændringen i 1995, udgør beløbsgrænsen et kompromis mellem på den ene side offentlighedens interesse i at få kendskab til, hvem der yder bidrag til de politiske partier, og på den anden side de enkelte tilskudsyderes interesse i under diskretion at kunne yde tilskud til de politiske partier, som de støtter. Det er årsagen til, at man ikke foreslog, at ethvert tilskud skulle fremgå af regnskabet, men kun tilskud af en sådan størrelse, at der for offentligheden kan være en reel interesse i at kende giverens identitet.

Den daværende justitsminister anførte i den forbindelse i 1995, at en person bør have mulighed for under diskretion at kunne yde et tilskud på f.eks. 10.000 kr., da beløb af denne størrelse næppe kan antages at skabe økonomiske tilknytningsforhold i et omfang, der nødvendiggør åbenhed om tilskudsgiverens identitet.

Jeg deler disse betragtninger og kan derfor ikke støtte forslaget om at nedsætte den nævnte grænse til 5.000 kr.

Regeringen finder endvidere ikke, at der siden den omtalte lovændring i 1995 er opstået anledning til at udvide kredsen af dem, der er regnskabspligtige efter partiregnskabsloven. Som bekendt indebærer loven, at de politiske partiers landsorganisationers påhvilende regnskabspligt kun er en pligt til at offentliggøre bidragydere i tilfælde, hvor bidraget har udgjort mere end 20.000 kr.

Kl. 16.10

Spørgsmålet om regnskabspligtens udstrækning blev drøftet allerede i forbindelse med Retsudvalgets behandling af det oprindelige lovforslag i 1990. Det fremgår af den daværende justitsministers svar på et spørgsmål fra Retsudvalget, at regeringen har overvejet, om det var muligt og hensigtsmæssigt at lovgive om lokale partiafdelingers forhold.

Man havde imidlertid opgivet tanken, bl.a. fordi langt det meste af det arbejde, som foregår i den lokale partiafdeling, sker på et frivilligt og ulønnet grundlag, således at det ikke ville forekomme rimeligt at stille krav om en særlig, lovfæstet regnskabspligt for de lokale afdelinger.

Man havde endvidere lagt vægt på, at de politiske partier er meget forskelligt organiseret på

lokalt plan, og at støtte fra de lokale afdelinger til partiernes landsorganisationer vil indgå i det regnskab, som partierne allerede er forpligtet til at offentliggøre.

Med hensyn til spørgsmålet om eventuel regnskabspligt for de enkelte kandidater anførte den daværende regering tilbage i 1990, at man ikke havde fundet det nødvendigt at lovgive på dette område.

Spørgsmålet om, hvorvidt – og i givet fald i hvilket omfang – et partis kandidater må modtage direkte økonomiske bidrag til valgkampen, må således i første række være et spørgsmål, som det pågældende parti selv tager stilling til.

Det blev i den forbindelse desuden anført, at spørgsmålet havde nær sammenhæng med det enkelte partis opstillingsregler.

Jeg er enig i disse synspunkter, som blev fremført i forbindelse med lovforslagets behandling i 1990. Som nævnt kan jeg ikke støtte, at der sker en udvidelse af kredsen af partiorganisationer, der skal være omfattet af lovens regnskabspligtregler.

Sammenfattende er det regeringens opfattelse, at de gældende regler om partiers regnskabsaflæggelse er udtryk for en god og rimelig afvejning mellem på den ene side hensynet til åbenhed i politiske partiers økonomiske forhold og på den anden side bl.a. hensynet til at sikre, at enkelte private borgere har mulighed for anonymt at yde mindre økonomiske bidrag til et politisk parti.

Samtidig er det fremgået, at regeringen ikke finder anledning til at pålægge enkeltkandidater eller lokale partiforeninger m.v. nye regler om regnskabspligt.

Regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Ministeren har jo forklaret om de sondringer, der skal gøres i lovforslaget, eller fortalt os om den historiske udvikling i lovgivningen, så jeg kan gøre det ganske kort ud over at henvise til ministerens indlæg.

Forslagsstillerne påberåber sig åbenhed. Vi er jo ikke imod åbenhed. Men hvem skal den gavn? Hvad er det, der sker her? Er det, at fru Olsen, som godt ville give 6.000 kr. til SF, men ikke bryder sig om, at hendes navn skulle figurere nogen steder, nu bliver afskåret fra det i et land med hemmelig afstemning?

Jeg forstår ikke helt, hr. Aage Frandsens bemærkninger for demokratiet i bemærkningerne,